

Střípek malachitu

AL
press

edice
KIOKAN

ZDENĚK
HANKA

edice
KLOKAN

Střípek malachitu

ZDENĚK
HANKA

edice
 KLOKAN

Copyright © Zdeněk Hanka c/o Dilia, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Zdeněk Hanka, 2017
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o.,
Frýdek-Místek, v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první
ISBN 978-80-7543-587-3 (pdf)

Ze studia

Seděl tiše a nedovedl se ubránit pocitu provinilosti. Vnímal pohledy ostatních členů orchestru. Nikdo nic neříkal, ale ani nemusel. Simon to věděl sám. Poslední týdny se vymlouval a na zkoušky přestával chodit. To tehdy, když věděl, že se objevila na pracovním listu skladba, na kterou si už netroufal. Nikdy by si nemyslel, že opustí Orchestr V. N. Rossiho takto. Měl odejít dřív, než si toho začalo všimnat okolí.

„Simone, jsi v pořádku?“

„V pořádku? Vždyť to slyšíš sám,“ odpověděl možná až moc popuzeně, „osminky prostě nevyhmatám. Je to čím dál horší.“

„Počkej,“ položil mu ruce na ramena cellista Joachim Brandt, „já vím. Já vím, o čem mluvíš. Nebudu říkat, že to neslyším. Ale posluchači to vůbec...“

„... ne, to neberu. S tím přestaň. Buď hraju bezvadně, anebo vůbec. Předstírat muziku? To si taky můžu vymyslet, že hraju na harfu, a pak se uklánět. Ne, to nejde.“

Ostatní členové orchestru odcházeli po nahrávce Sibeliova *Valse triste*, opus čtyřicet čtyři, ze studia do respiria. Na židlích nebo vedle nich nechali své nástroje a v hlavě si ještě přehrávali právě odehranou skladbu. Věděli, že to sedlo napoprvé a na záznam mohou být hrdí. Ve studiu zůstal jen Simon Herbert a Joachim Brandt, který s ním před

řadou let v Orchestru V. N. Rossiho začínal. Oba vlastně patřili mezi zakládající členy.

„Simone, teď jsi přece byl v rytmu a já bych ti řekl, kdyby to bylo jinak.“

„Joachime,“ vyštěkl a posadil se zpříma na židli, „ani jeden z nás nejsme padlí na hlavu. Dobře víš, že *Valse triste* si můžu dovolit jen proto, že je to tak právě na hranici. Ale pamatuješ si minulý čtvrtek na toho Tartiniho. Trapas. Trapas, ostuda, nic jiného.“

„Nemluv tak. Jaká ostuda? Každý ví, že se snažíš, a...“

„Snažíš! Tak právě to jsi mi říkat neměl. Snažíš!“ Vstal ze židle, jako by teď vyslechl tu nejhrubší urážku. „To je přesně ono. Nemocný chudák s artritidou, který se snaží. Snaží! Nedosáhne sice z éčka na děčko, ale on se snaží, víte, paní? Jako když se po deseti pivech snažíš jít rovně.“

Simon Herbert hrál s orchestrem plných dvacet let. Zakládali ho společně s Vincentem Rossim a dalšími deseti muzikanty spíše jako komorní těleso. Tolik nadšení a entusiasmu by se těžko dalo najít jinde, snad jen zapsat do not. Tehdy mu bylo dvacet osm let a byl stejně jako všichni ostatní na vzestupu a v nejlepší formě. Muzikantsky všichni zráli společně s tělesem, cestovali, nahrávali a rostli.

Toho dne orchestr čítal už třicet dva členů. Čtyři violoncella, anglické rohy, kontrabasy, flétna, pozoun, fagot, alternativně kontrafagot. Zážitky se střádaly a stmelovaly je dohromady. Rossi byl tehdy mladý blázen, multiinstrumentalista, který sotva opustil studia, hned měl ambice založit orchestr. Kupodivu se ho drželo štěstí, které k talentu vždycky musí přijít v pravou chvíli. Orchestr V. N. Rossiho teď hudebně prožíval své profesionální a umělecké fortissimo a Simonovi nebylo ani padesát. Odejít? Pro nějakou nesmyslnou artritidu?

„Musím to udělat, Joachime. Nechci se jen snažit. A ty jsi teď první, komu to říkám.“

„Počkej, počkej, Simone...“

„... právě teď a na tomto místě,“ zvedl proti němu dlaně, „odcházím z orchestru.“ Joachim chtěl ještě něco říct, ale ten čas mu Simon už nedopřál. Sklonil se k pozdrvu, povolil žíně na smyčci a ukládal nástroj do červených útroh. Chtěl ještě něco říct, ale oči měl mokré, rty semknuté a rozhodně nechtěl, aby mu Joachim teď viděl do obličejce. Zůstal skloněný, i když pozdrvo už bylo zavřené. Ještě s ním manipuloval, to jen aby nemusel zvednout hlavu. Ve studiu byl sami dva.

„Řekni klukům, že jim přeju štěstí, Vincentovi se moc omlouvám, ale nemám právo jen fidlat. Promiň.“

Tak jak byl skloněný, se otočil, hleděl do země a měl se k odchodu.

„Počkej, ty blbče,“ řekl tiše Joachim a otočil ho k sobě, „seš fajn chlap. A skvělý houslista. To zůstane, i když odejdeš. I kdybys už nemohl vůbec držet housle, zůstaneš skvělým houslistou a vynikajícím člověkem.“ Objal ho kolem ramen a Simon trochu neobratně s houslovým pozdrvem v ruce objetí opětoval. Chvilí tak zůstali, dva přátelé a dva muzikanti, a byli rádi, že nikdo jiný ve studiu není.

Když se ostatní členové po přestávce vrátili, Simon Herbert už tam nebyl, jeho židle zůstala prázdná.

Stěhování

Alan Bort před několika lety učinil rozhodnutí, k němuž dospěje asi jen ten, kdo má odvahu, schopnosti a rozumí své práci. Čas uzrál a Bort cítil, že je připraven.

„Jdeš taky?“ zeptal se tehdy svého kolegy, jen o něco málo staršího právníka Paula Grosse.

„Ty to myslíš vážně?“

„Viděl jsi někdy právníka žertovat? To je protizákonné, ne?“ Paul se na Alana zadíval a snad mu v tu chvíli i záviděl. Záviděl mu tu odvahu. Přesně věděl, o čem je řeč.

Alan nastoupil do advokátní kanceláře, která si už vytvořila stopu dobré pověsti. Dva muži a dvě ženy tvořili velmi respektovaný tým v rámci velké nadnárodní společnosti. Taková práce měla své výhody v jisté stabilitě, podobně jako zaoceánská loď, kterou malá vlnka nerozkymácí. Na druhou stranu však všichni postrádali jistou svobodu, pokud jde o výběr případů, způsob práce a nakonec i odměny za výkon. Ale vydat se svou vlastní cestou, to je jako vyjít do deště. Jen tak, sám za sebe.

„Chceš zůstat tady? Myslím usadit se někde blízko?“ zeptal se přímo Paul. Alan se hlasitě rozesmál.

„To je vidět, že mi věříš, Paule! To je pro mě to nejlepší doporučení. Máš strach z konkurence, co?“

„Určitě. V skutečnosti si myslím, že ti přeskočilo,“ přátelsky opětoval jeho rýpnutí Gross.

„Paule, to je totiž základní podmínka. Pokud by mi nepřeškočilo, nikdy bych do toho nešel.“

„To dělá dojem, že to myslíš vážně.“

„Opravdu do toho nechceš jít taky? Se mnou? Ty a já? Copak jsme si s tím nezahrávali už dřív?“

„Jenže já jsem si právě pouze zahrával, Alane. Myslím, že nejsem ten typ. Mám rád jistoty, víš? Nezlob se, ale to asi budeš muset udělat beze mě. Pokud to tedy myslíš vážně.“

„Škoda.“ Když to bylo už vysloveno nahlas, Alan Bort couvnout nemohl. Ostatně dobře si všechno připravil a promyslel a teď to jen vyjevil nahlas.

„Okamžik, ještě jsi mi neopověděl na mou otázku. Chceš se udělat sám pro sebe a založit svou vlastní právnickou kancelář tady?“

„To bys chtěl vědět, co?“ smál se Alan.

„No ano. Čistě proto, že bych uvítal, abys byl nablízku, kdybych potřeboval s něčím poradit.“

„Ty by ses chtěl radit? Ty? A se mnou? Tak to je fór dne. Váhal jsem jen proto, že tím pádem přijdu o tebe, ty blázne.“

Paul se cítil polichocen, protože ve skutečnosti si Alana velmi vážil jako právníka, který dovede uvažovat netradičně. Chvilí bylo ticho, jaké může nastat mezi přáteli, kteří mezi sebou hovoří, aniž musí cokoli vyslovit. Pak opět promluvil Bort.

„Helen. Vzpomínáš? Pronajatý obraz? To byl tvůj nápad.“ Oba se rozesmáli. Ani jeden z nich nemohl zapomenout, jak jistá dáma vydělávala na vlastnictví obrazu, k němuž neměla vztah, ba dokonce se jí ani nelíbil. Jenže šlo o Kandinského, který jí jakýmsi rodinným posunem přešel do vlastnictví, a proto následovala doporučení nějakého svého známého a přišla si tak na dost peněz. Zapůjčit, vydělat. Zapůjčit, vydělat.

„Vzpomínám si samozřejmě velice dobře. Ale taky si myslím, že ona nemůže zapomenout na nás dva, Alane. Co říkáš?“

„Neudělali jsme nic špatného. Najal si nás ten chlápek? Najal. Hájili jsme jeho zájem? Hájili.“

„Po pravdě, jednali jsme i pocitově. To zase ano. On byl přece historik umění, pokud si vzpomínám, a dobře věděl, o čem je řeč. Chtěl si ho půjčit na výstavu a ona ho zase chtěla stáhnout o peníze. A není nic špatného ani protizákonného na tom, když se zapůjčený předmět za dohodnutý obnos popíše ve dvou oddělitelných položkách. Co na tom, že pronájem rámu je hodnocen mnohonásobně výš než obraz samotný? Je to věcí dohody. Rám vrátil a obraz vystavoval. Co má být?“ Oba se rozesmáli a současně obřadně pronesli se zdviženými ukazováčky poučku, kterou si pověsili na dveře:

„Než podepíšeš, čti.“

Ještě se nějakou chvíli smáli a pak opět promluvil Paul.

„A kdy chceš odejít?“

„Příští měsíc. Zastavit by mě mohlo snad jen to, že bys ses usadil vedle mě. Jako můj konkurent,“ smál se Bort. Byl si už ale docela jistý, že si otevře svou vlastní advokátní kancelář, a těšil se na to.

„Tady?“

„Ne, Paule. Na pobřeží. Už tam mám od prvního domluvený pronájem a taky snad i první klienty. Možná. To teprve uvidím. Láká mě to.“

„Na pobřeží? Tam je přece draho.“

„To je. Ale taky krásně a je tam moře. Chci dělat to, co chci. Nechci tím říct, že právě jen to mě přitahuje, ale očekávám případy, které budou zajímavé z více pohledů. Třeba i finančně.“

Paul Gross už jen mlčky přikyvoval, pochopil, že Alan je rozhodnutý.

„Takže nezbyvá, než abych ti popřál dobrý vítr do plachet.“ Jeho úsměv ale trochu zhořkl. „A pošlu ti tam Helen. I s obrazem.“

„Tak tu zrovna ne, kamaráde. Ta totiž nenávidí jak tebe, tak mě.“ Pak se na sebe podívali a společně opět vyřkli zásadní poučku:

„Než podepíšeš, čti.“

Andante

Váš životopis je opravdu impozantní. Vystoupení, „nahrávky, tady vidím, že jste vystupovali v Londýně, v Miláně, v Praze, ve Vídni, to není málo. Mám-li říct pravdu, pane Herberte, Rossiho orchestr mám rád. Způsob, jakým interpretuje Debussyho, Dvořáka, Wagnera, ale třeba i Haydna, je skutečně mimořádný. Odlišný zvuk, než nabízí například Abado. Pozor, nechci říct nic jiného než „odlišný“.“

„Já vím. Vincent Rossi klade veliký důraz na partitury pro jednotlivé nástroje. Říká, že jsme sólisté, kteří se sešli proto, aby každý dostal slovo.“

Ředitel hudební školy souhlasně přikyvoval a zdálo se, že chce něco říct. Nechával ale mluvit Simona. Ten tedy pokračoval.

„Já sám mám rád Čajkovského. Doopravdy moc. Možná to zní tuctově, ale kdykoli hrajeme Čajkovského, je to pro mě svátek.“ Ředitel stále nic neříkal, ale z jeho pohledu bylo jasné, že má něco na jazyku. Tvářil se vážně, možná spíš zdvořile. Simon tedy mluvil dál, ale znejistěl.

„Nechci vyvolat dojem,“ těkal očima ze strany na stranu, „že nemám pedagogický cit. Samozřejmě ano a velmi rád budu předávat dál to, co jsem se naučil. Myslím, že dokážu nejen vést, ale především motivovat. Mám zájem o to místo. Učit děti rozumět hudbě a prožít ji, to je veliké po-

slání. Kdykoli vystupujeme a hrajeme pro publikum, které můžeme z jeviště vidět, a pokaždé to možné není, jsem rád, když tam vidím sedět mladé lidi.“ Teď bylo zřejmé, že ředitel hudební školy promluví. Lehce zvedl dlaň a nepatrně zavrtěl hlavou.

„Vystupovali, pane Herberte. Hráli a viděli. Vy přece už s Rossim nehrajete.“

„Ano, to je sice pravda, ale učit bych mohl. To jistě mohu.“

Přestože uplynulo už několik let od chvíle, kdy naposledy seděl na své židli a kdy dohrál onen *Valse triste* a naposledy mluvil s Joachimem, pořád uvnitř cítil, že je součástí a platným členem orchestru. Jeho situace se však změnila. Sám sebe neviděl tak, jak ho viděli jiní.

Žena mu odešla, zvláště když nikdy nezaložili rodinu a jeho příjem ustal a neměl na nájem. Simon se stal popudlivým. Prsty ho přestaly poslouchat, záda se nachýlila tak, že opticky výrazně zestárnul, zešedivěl a přestal o sebe dbát. Neuvědomoval si, že košile, kterou nosí, je cítit dávno vsáklým potem. List papíru, na kterém nabízel svůj životopis, byl ušmudlaný a pomačkaný. A co víc, s plynoucím časem ztrácel na aktuálnosti.

Ze začátku přespával u Vincenta Rossiho, ale to netrvalo dlouho. Překážel jejich dětem, překážel všude. Stěhoval se z ubytovny do ubytovny, několikrát se mu podařilo dostat se do nemocnice, ale to jen na nezbytnou dobu, pokud šlo o bronchitidu nebo zklidnění bolestí kloubů.

„Ze začátku bych mohl vyučovat zdarma. Jen jako dobrovolník. Myslím, že mohu hodně nabídnout. Mám zkušenosti z velkých koncertních sálů. Hráváme na festivalech...“

Ředitel se na něj podíval tak čitelně, že se Simon sám opravil. „... chci říct hrávali.“

„Velmi rád bych vám pomohl. Věřte mi, ale to místo učitele vám při nejlepší vůli nemohu nabídnout.“

„Pane řediteli, dovolte mi jen krátce přednést Andante z Bachova *Koncertu a moll*. Mohu?“

Položil pouzdro na zem a sklonil se k němu. Jen doufal, že ho ten chlap nezastaví. To andante je pomalé a zní nádherně. Na to si troufal. Zkřivenými prsty vyjmul nástroj, přiložil pod krk a uchopil smyčec.

Ozvaly se první tóny a ředitel poslouchal. Simon zápasil s bolestí a nešikovností, ale měl pocit, že se mu daří. V té skladbě jsou i obtížné a rychlé přechody, ale Simon je měl natolik zažitě, že se přes ně dostal vcelku přijatelně. Ředitel poslouchal a Simon měl pocit, že naději na přijetí má. To by změnilo všechno. Měl by práci a dal by se zase do pořádku.

Celý kus trvá obyčejně okolo sedmi minut. Ředitel ho zastavil po třech minutách.

„Pane Herberte. Velice si vážím vašeho umění. Řekněme toho, co jste dokázal. Právě tak vašeho úsilí a snahy. Vaší vůle. Upřímně vám přeji štěstí a úspěch. Je mi to opravdu velmi líto, ale já nemohu přivést před žáky někoho, kdo nemá pevný hmat. Vaše práce smyčcem je skvostná. Tam žádný problém není. Ale řeknu vám ještě něco...“

„Takže ne?“

„... poslouvejte. Kdybych vás přijal, vy byste věděl, že to je z jakéhosi pocitu emocionální povinnosti. To nechci. Právě proto, že si vás vážím. Nejde to.“

Simon Herbert přikývl, povolil žíně a uložil housle do pouzdra. Sotva slyšitelně řekl „na shledanou“, vyšel ze dveří na chodbu, pak po schodech dolů a ven na ulici.

Osudový vermut

To mi řekněte,“ osmělil se Alan, „jak může někdo opustit Itálii, aby studoval architekturu někde jinde. Itálii, která udává v architektuře rukopis!“ Přistoupil k ní, když byla začtená na univerzitní chodbě do textů na nástěnce. Už dlouho se po ní otáčel.

Smála se a Alan ztrácel vědomí, když se díval do těch očí a nechal se lechtat vůní jejích vlasů. Snažil se předstírat ležérnost a snad nezájem, ale byl příliš průhledný. Proto se Gina smála. Neposmívala se, smála se na něj s jižní azurovou oblohou v očích.

„Pane Borte, vy jste tady proto, abyste nám vysvětlil, co je a co není zákonné v oboru. A ne proto, abyste mi dával otázky, na které bych potřebovala odpovídat dlouho. Velice dlouho.“

„To by bylo nezákonné?“

„Možná ne, ale neviděla jsem to v syllabu přednášky. Mluvili jsme o současné architektuře v kleci staré zástavby, ne?“

„Ano, ano, máte pravdu. O tom jsme dnes mluvili,“ snažil se budit dojem nenucenosti Bort. „Porozuměla jste všemu?“

Nedovedla v jeho slovech ještě zcela přesně rozlišit, zda flirtuje nebo ho vede čistě pedagogický zájem.

„Je toho moc. Jsou různé historické slohy a taky různé pohledy současné architektury. Asi lze těžko říct, co ještě je dovoleno a co je za hranicí, za kterou by už nikdo neměl jít. Že, pane Borte?“

„Vy byste chtěla lekci navíc?“

„O zákonnosti staveb v památkových oblastech a přestavěb historických budov?“ Usmívala se, měla hezký pocit okolo žaludku a byla si toho vědoma.

Uplynula už řádka let od chvíle, kdy se Alan pustil svou vlastní cestou. Nelitoval. Zvolna si budoval pověst a pracoval i na svém obrazu. Zásadně v padnoucím obleku, upravený, usměvavý, vyzařující lehounké, sotva znatelné aroma prvotřídní vody po holení. Prodává se celek.

Ta nabídka, kterou tehdy od katedry přijal, se zdála být zanedbatelná ve srovnání s velkými případy. Přesto měl snahu neodmítat nic. Ostatně cítil oprávněnost a logiku v požadavku. Mladí studenti architektury by měli vědět, jak daleko mohou jít se svou invencí v případě historických částí města a urbanistických zásahů do původní zástavby. Nejen z hlediska profesionálního citu, ale také z hlediska právních možností. Vlastně to dávalo smysl zejména v případě Giny. Jedno studium už absolvovala v Itálii, a jak se dozvídal právě teď, její zaoceánská stáž měla své přirozené oprávnění. Byla nabitá mladistvými nápady, které ještě nestačila rozbít realita přísných norem. Historie se ve světě svými stavebními slohy podepsala různě a Gina chtěla starou kulturu a její vyjádření zvýraznit novým architektonickým pohledem.

Alan se odvážil jít dál. Už nevnímal univerzitní chodbu a ostatní studenty, kteří je míjeli. Mohli si o jejich povídání před nástěnkou myslet cokoli a zdá se, že ani jednomu z nich to nevadilo a věkový rozdíl nevníмали.

„Můžu vám říkat Gino?“ Usmála se jinak, koutky úst se zachvěly a právníkem, který zvolna vstupoval do středního věku, projela elektřina.

„Jen v tom případě, že já vám můžu říkat Alane.“ Chvilí se na sebe dívali a jen mlčeli. Ticho, které bylo po okraj nabitě sděleními.

Nechtěl to pokazit něčím, co by to jemné předivo po-trhalo. Bylo to příliš křehké. Klukovským letům dávno odrostl, a přesto mu srdce tlouklo a nedokázal od ní od-trhnout oči.

„Vlastně jsem tu nabídku nechtěl vzít. Říkal jsem si, že to je taková vata, bla bla, aby si někdo udělal čárku,“ na oka-mžik se zasekl, Gina se na něj překvapeně podívala, tak ra-ději rychle dodal: „A přitom, Gino, je to tak důležité téma, že?“ Z úst se mu valily balvany nesmyslů. Ale když vyslo-vil to jméno, tak mu zachutnalo jako víno z italských svahů. Chvilí se snažila porozumět, co chtěl říct, a pak se hlasitě rozesmála.

„Ano, pokud byste mi, Alane, mohl dát nějakou lekci na-víc, asi bych to uvítala. Tedy pokud by to nevadilo vám.“ Ten dovětek představoval už jen jakýsi nevýznamný chvost ohnivé komety, která nad nimi zářila.

„Musela byste mi, Gino, poradit, jaký italský vermut je nejlepší. A pak bychom to mohli završit nějakou večeří. I zde jsou italské restaurace. Sám jsem tady ještě v žádné nebyl, i když už se tu pohybuji několik let. Takže to by byla asi ta nejlepší příležitost k seznámení s italskou kuchyní.“

„Chtěl jste říct k doplňkové lekci vztahující se k probírané problematice, že?“

„Pokud tedy máte chvíli, Gino,“ líbilo se mu mazlit se s tím jménem, které tak snadno a opojně klouzalo z jazyka, „zvu vás na doplňkovou lekci s vermutem.“

V tu chvíli se v ní probudilo Palermo.

„Alane, dva díly ginu, jeden díl martini a trochu citronové kůry. To je všechno. Mě tím kojili a vyrostla jsem.“

„A můžu říct, že z hlediska architektonického naprosto dokonale.“

Život mu ji přihrál z prostého rozmaru, jako když někdo vyhraje hlavní cenu.

Terasa

Někdo nahoře zatáhl kohoutek. Období dešťů se táhlo několik předešlých týdnů a slunečné dny si teď chtěly vynahradit tu slepotu za šedivou oponou mokrých mraků. Slunce zahřívalo pláž, hustou vegetaci pod útesem a volně rostoucí palmy mezi jednotlivými rezidencemi nad pobřežím. Vypraný vzduch voněl ještě deštěm, písek už ale prosychal všude, kam na něj dosáhly vyčištěné sluneční paprsky. Šum městského ruchu nemohl dolehnout až k luxusním vilám, které na svých širokých skleněných plochách odrážely rozlehlou mořskou pláž.

„Tím se teď netrap, Gino.“ Alan Bort, teď už uznávaný a příjemně vystupující právník, se pohodlně opřel do lehátka a odložil na skleněný stůl vedle sebe vysokou sklenku polynéského koktailu Mai-Tai. „Louisa to dá všechno do pořádku. Ona ví nejlépe, kam co patří.“ Alan měl na mysli úklid terasy, kterou před chvílí opustili hosté.

„Pořád tomu nemůžu věřit.“

„Čemu?“ Oči měl zavřené, ale tu linku moře viděl stále i pod víčky.

„Všemu. Tomu, že je mi třicet! Tomu, kdo všechno přišel! Tomu autu! Všemu. Je toho na mě najednou moc.“ Alan se jen usmál a znovu si přitáhl nápoj vonící rumem, pomerančovým curaçaem a mandlovým sirupem. Po krátkém mlčení to Gině objasnil.

„Gino, to já stále nemůžu věřit. Kdykoli se na tebe ráno podívám, je mi hezky. A na tu třícítku, na tu zapomeň. V tvém případě jí nevěřím ani já. Na hosty asi nezapomeň, to je pravda. A na to auto? Na to si brzo zvykneš.“

„Nikdy jsem nic takového neřídila. Dobře víš, že nechci řídit.“

„Ale jdi, nechceš?“

„Ne, to ne, že nechci, však víš. Ještě dnes mě někdy bolí v zádech. To od té doby, co nás táta kousek za Villafrati tehdy obrátil na střechu. Nediv se, že jsem asi široko daleko jediná, kdo si udělal řidičák až na prahu třícítky. Takže na mě se musí zlehka a opatrně. Tohle je sportovní bourák a já se ho bojím.“

„Je to spíš taková holčičí hračka.“

Posadil se do lehátka a zadíval se na svou mladou, půvabnou ženu. Sám v sobě si to štěstí nemohl srovnat, třebaže s ní usínal a probouzel se vedle ní už několik let. Stále ho magnetizovaly její dlouhé černé vlasy a ve výrazu očí něco dráždivě zteplého, nespoutaného.

„To je daihatsu. Na otevřeném autě ale pravděpodobně neuvidíš takovou mystickou zelenou. Musím říct, že ta smaragdová barva rozhodla. A já vím, že je podle tvých not. Hlavně že máš radost.“

„Radost? Alane, vždyť já se zalykám, a ani to nedovedu všechno vyslovit. Děkuju.“

„Tvé narozeniny, naše třetí výročí a taky mé poslední případy. Všechno si to zaslouží oslavit.“

„A ten dům!“

„Tak ten ještě budeme muset splácet. Ale to patří k věci. Pokud všechno půjde tak, jak zatím jde, myslím, že bychom to mohli dokázat dříve, než jsem původně odhadoval.“

Linku oceánu teď zastínila usměvavá, poněkud tělnatá černoška.

„Budete si přát ještě něco?“

„Ne, Louiso, sedněte si k nám.“

„Ale...“

„Jen si sedněte. Víte co? Udělejte nám všem třem ještě jedno to vaše Mai-Tai. Vy to vždycky namícháte ze všech nejlíp. Ať se o to snažím, jak chci, na špici jste vy. A přineste to sem. Posedíme všichni tři společně.“

„To myslíte vážně?“

„Jak to říkám. Ještě hodinku můžeme lenořit, než se ochladí. Mám potom práci, ale teď chci všechno ještě vychutnat. Mám radost a je mi hezky.“

„Tak okamžik. Za chvíli jsem zpět.“ Vzdálila se a Alan se naklonil k zářící Gině.

„A pro tebe mám jiný nápad. Ještě dnes navečer si vyjede v tom tvém novém malachitovém zázraku. A budeš si ho řídit sama. Vyrazíme po pobřeží až k Medúze a tam si U Itala koupíme zmrzlinu a domů pojedeme až za tmy nahore po skále a tunelem zpátky. Co ty na to?“

„Prosím tě, vždyť já ještě ani nevím, kde to má volant!“

„Dobře, tak ho najdeme spolu. Ale to není všechno, Gino. Můžeme dokonce v noci zajet až k hotelům a tam na pláži U Potrhané sítě ještě hupneme do vody.“

„Beru a souhlasím.“ Gina položila malou dlaň na Alanova ústa, aby si to snad všechno nerozmyslel.

Skleněné dveře za nimi se odsunuly a z nich se vykolébala statná postava. Před sebou tlačila malý vozík se třemi sklenicemi a s miskou kokosových řezů na ledu.

„Chci vám poděkovat, jak jste to dnes všechno připravila, Louiso. Povedlo se. A že to tak vyšlo, za to patří díky především vám. Ty medailonky! V životě jsem nejedl lepší, jen co je pravda. Vyslovuji vám tady před otevřeným oceánem osobní pochvalu. Myslím, že to dnes ocenili všichni.“

„Děkuju. Měla jsem obavu. Takoví hosté! Byla by to asi asi pořádná ostuda.“

„Kdepak, všechno se povedlo. Tak na zdraví Giny a taky na vaše, Louiso.“

„Vždyť to všechno je díky vám, pane Borte.“

„Řekl bych díky klientům, Louiso. Poděkovat bychom měli jim. To oni nás drží na vlnkách. Takže díky klientům a na jejich zdraví.“ Pozvedli sklenky a jemně natáhli brčkem lahodný nápoj.

„Ale on tady mezi hosty nebyl, že?“ ujistila se Gina.

„Paul Gross? Ten tady byl. Seděl tam v tom proutěném křesílku.“

„Já vím, ten přijde vždycky, když něco slavíme.“ Alan se na ni otočil s otázkou ve výrazu a tak trochu ji napomenul.

„Gino, Paul je můj kamarád. Já jsem rád, že se vždycky objeví. Je to pro něho docela dlouhý výlet.“ Mlčela.

„Je něco v nepořádku? Ty ho nemáš moc ráda, že?“

„O mě nejde, Alane. I když by mi bylo milé, kdyby mi třeba něco přivezl, aspoň kytku na obrázku, když mám ty narozeniny. Ale opravdu v tom to není.“

„Je fakt, že nikdy nic nepřiveze, ale u kamarádů se to tak nebere.“ Cítil však, že kus pravdy v tom je.

„A koho tedy myslíš, že tady nebyl? Á, už vím, ty myslíš Ernesta! Mého drahého Ernesta!“ usmál se Alan, teď už lehce prošedivělý padesátník, muž osmahlé pleti a sportovní postavy. „Já jsem ale věděl, že nepřijede. Ernesto má jednání v Limě. On se ještě ukáže. Určitě ti taky bude chtít blahopřát.“

„Měl by blahopřát sobě, že našel tebe, Alane.“

„Asi to tehdy byla oboustranně šťastná náhoda. On by nebyl tím, čím je, to je pravda. A my dva bychom asi taky žili jiný život, Gino.“

„V brlohu s proutěnou střechou pod keřem?“

„Tam bys vydržela možná jednu noc. Třeba bys mi utekla hned první večer. A to bych považoval za ztrátu ze všech největší.“ Usmál se a políbil jí ruku.

„Tak si toho važme. Všichni, jak tady jsme. Ne každý má tu možnost.“

Na vzdálené, stříbřitě pableskující bezbřehé vodní ploše sledovali malou plachetnici a vnímali sladkou tropickou vůni palem pod nimi. Veliké listy se líně pohupovaly v podvečerním vánku a mezi jejich vysokými kmeny se pod terasou rýsoval bazén s malým barem.

Stranou za vysokým živým plotem před garážemi na malebné úzké silnici dlážděné cihlami parkoval temně lahvově zelený, otevřený malý sportovní vůz.

Kabriolet s metalízou barvy lesní kapradiny, odrážející ve svém hlubokém lesku světlé kmeny okolních palem.